

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΘΕΑΤΡΟ ΑΘΗΝΑΣ

"ΑΝΤΙΓΟΝΗ"

του Σοφοκλή

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ :

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κ. Χ. ΜΥΡΗΣ

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΙΜΟΥΛΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ: ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΗΝΙΚΑ - ΚΟΥΣΤΟΥΜΙΑ: PAWEL DOBRZYCKI

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΧΟΡΟΥ: MARCELLO MAGNI

ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΤΣΙΛΑΜΠΡΟΣ

ΔΙΑΝΟΜΗ :

Αντιγόνη: ΠΕΓΚΥ ΤΡΙΚΑΛΙΩΤΗ

Κρέων: ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΙΜΟΥΛΗΣ

Φρουρός: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΒΑΓΙΑΣ

Ισμήνη: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΒΙΔΑΚΗ

Αίμων: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΗΜΕΛΛΟΣ

Τειρεσίαις: ΑΡΤΟ ΑΠΑΡΤΙΑΝ

Ευριδίκη: ΒΑΡΒΑΡΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ

Άγγελος: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΥΡΟΣ

Κορυφαίος α': ΧΑΡΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Κορυφαίος β': ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΚΑΓΙΑΣ

ΧΟΡΟΣ :

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΡΙΖΑΣ, ΑΛΑΤΖΑΣ
ΤΑΣΟΣ, ΔΙΑΚΟΣΑΒΒΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ,
ΤΑΚΤΙΚΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ, ΞΑΝΘΟΥΔΑΚΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ, ΑΓΑΡΤΖΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ,
ΜΑΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΛΑΣ, ΤΙΜΠΛΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗ ΝΑΤΑΣΣΑ,
ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΑΝΑΣΗΣ, ΜΕΝΟΥΤΗΣ
ΣΤΡΑΤΟΣ, ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ ΦΑΝΗΣ,
ΒΟΓΙΑΤΖΑΚΗ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ,
ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ,
ΛΟΓΓΙΝΟΥ ΕΦΗ, ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ, ΑΤΤΩΝΗΣ ΧΑΡΗΣ,
ΖΑΚΟΛΙΚΟΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣ, ΝΤΑΒΑΡΗΣ
ΜΑΚΗΣ, ΧΑΛΙΚΑΔΑΚΗΣ ΝΙΚΟΛΑΣ,
ΣΑΡΑΚΑΤΣΙΑΝΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ,
ΣΤΡΟΓΥΛΟΥΔΗ ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ, ΔΟΥΚΑ
ΒΑΣΙΛΙΚΗ, ΒΑΛΕΟΝΤΗ ΜΑΡΙΛΟΥ

"ΑΝΤΙΓΟΝΗ"

ΠΕΜΠΤΗ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

"ΑΝΤΙΓΟΝΗ"

Α Ν Τ Ι Γ Ο Ν Η

Η Αντιγόνη εκφράζει τη Διάσπαση του φυσικού (με κάθε φυσιολογική και υπερβατική έννοια), από το πολιτικό (ως πολιτισμικό, νομικό και δεσμικό), ενώ την ίδια στιγμή εκφράζει και την αποτυχημένη απόπειρα οποιασδήποτε επανένωσής τους.

Η Αντιγόνη εκφράζει τη Διάσπαση του φυσικού (με κάθε φυσιολογική και υπερβατική έννοια), από το πολιτικό (ως πολιτισμικό, νομικό και δεσμικό), ενώ την ίδια στιγμή εκφράζει και την αποτυχημένη απόπειρα οποιασδήποτε επανένωσής τους.

Μέσα από την σύγκρουση της φύσεως και της πόλεως, αναφέρεται ποικιλία συγκρούσεων (ζωής - θανάτου, παλαιού - νέου, αρσενικού - θηλυκού, εωματικού - πνευματικού, κοινωνικού - ιδιωτικού, πολιτείας - πολίτη κ.λ.π.).

Οι ευδύνες γι' αυτό τον κατακερματισμό, γι' αυτή τη διάλυση του κόσμου, είναι μοιρασμένες στα πρόσωπα της τραγωδίας (Κρέων, Αντιγόνη, Ισμήνη, Αίμων).

Όλοι ευδύνονται. Καθένας με τον τρόπο του. Γι' αυτό και όλοι πληρώνουν.

Όλα τα πρόσωπα εκφράζουν ανθρώπινες περιπτώσεις, που με τον τρόπο τους αγωνίζονται, στο μεταίχμιο του φυσικού με το πολιτικό, να επιτύχουν τη συνδιαλλαγή των δύο αυτών αντίθετων κόσμων.

Η φρόνιμη αυτή συνδιαλλαγή, μέσα από τη διαφορά ή τη διαλεκτική τους συνύπαρξη, θα εθήμαινε μια αναγέννηση του κόσμου.

Την πραγμάτωση του "χαμένου παραδείσου!" στον οποίο μπορούν να συνυπάρξουν αρμονικά η εξουσία με την υποτέλεια, η δύναμη με την ασθένεια, ο έρωτας με την απώδηση, το δετικό με το αρνητικό του.

Ακόμα και η αγάπη απευθύνεται στους νεκρούς και όχι πια στους ζωντανούς.

Σαν να δημιουργείται ε' έναν "άλλο κόσμο" μια ιδιότροπη κοινότητα φίλων, αυτών που δεν ενώθηκαν ζωντανοί και ενώνονται ως νεκροί. Ο θάνατος σχεδόν σαν να επιβάλλεται, μέσα από τη ματιά της Αντιγόνης, ως η μόνη λύση, η μόνη ελπίδα της χαμένης ενότητας.

Δεν υπάρχει τίποτα πιο απαισιόδοξο για τη ζωή.

Οποιαδήποτε απόπειρα αποκατάστασης του φυσικού στα πλαίσια του πολιτισμού, - πέρα από την επίγνωση ή την αυτοσυνειδησία της ενοχής - "πέφτει στο κενό".

Για τον ασθενή μας κόσμο δεν υπάρχει γιατρούς, γιατί δεν υπάρχει "καινούριος άνθρωπος" για να τον γιατρέψει ή να τον αναδημιουργήσει.

Η ύπαρξη έχει ανεπανόρθωτα διασπαστεί από τα υπαρκτά.

Η διάσπαση θα [ανα]γεννά διαρκώς μια καινούρια διάσπαση και κανείς άνθρωπος δεν θα είναι "καθαρός" από την προηγούμενη αμαρτία ώστε να παίξει το ρόλο ενός μεσσία.

Ο κόσμος μας θα εμφανίζει διαρκώς κρέοντες, και όλοι πάντα, κάθε φορά θα εκοτώνουν τον δυνάμει "καινούριο άνθρωπο" -

έναν αίμονα ή μια αντιγόνη - και θα είναι τραγικοί καθώς θα το συνειδητοποιούν σε πλήρη μεταμέλεια. Ο Κρέων είναι μια πληθυντική παρουσία και πολλαπλασιάζεται επικίνδυνα.

Η μοναδική "αισιοδοξία" ε' όλο αυτό το μελαγχολικό τοπίο θα μπορούσε να εντοπιστεί στο ότι η Αντιγόνη παράλληλα εκφράζει την αναζήτηση του ανθρώπου προς την κατεύθυνση της αποκατάστασης αυτής της διακοσμικής αρμονίας, που ξεκινά από το σύμπαν και ολοκληρώνεται στην ψυχή του, είτε αντίστροφα.

Η αγωνία της ύπαρξης στο μεταίχμιο φύσεως και πόλεως, η απόπειρα επανασύνταξης των κοσμικών και προσωπικών δυνάμεων που θα αγαγεννήσουν το ανθρώπινο ον και το περιβάλλον του, ο αγώνας του ανθρώπου ως δημιουργού που συνειδητοποίησε τα λάθη της δημιουργίας του, μπορεί να υποβάλλει μια δετικότητα μέσα στην απόλυτη άρνηση!

Η μη παραίτηση -επ' ουδενί συμφιλίωση!- του ηττημένου δημιουργού φαίνεται να εγκαθιστά ένα στοιχείο τυχαιότητας από το αναγκαστικό μοιραίο της ανθρώπινης πτώσης.

Κι εδώ μπορούμε ν' αναδάνουμε...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΙΜΟΥΛΗΣ

